

[Tove Jørgensen]

mæssige virksomhed i amtet, der er nævnt i § 11 i lov om styrelsen af sociale og visse sundhedsmæssige anliggender, kunne tilstræbes, at der ikke forekommer særlige forskelle fra kommune til kommune.«

Besvarelse (9/3 78):

Socialministeren (Eva Gredal):

I begrundelsen for det fremsatte spørgsmål henvises til en definition på det nødvendige antal pladser, der blev afgivet af socialministeriet i 1974. Det fremgår heraf, at det nødvendige antal pladser skal dække det faktiske sociale og pædagogiske behov. Jeg kan naturligvis tilslutte mig denne definition og har da også flere gange givet udtryk for, at der bør være pladser til alle, der har behov herfor.

Der henvises videre til anvendelsen af udbygningsplanlægningen og § 11 i den sociale styrelseslov. Jeg har i et tidligere svar af 25. juli 1977 til Tove Jørgensen (spm. nr. 391) redegjort for socialministerens forpligtelser og beføjelser efter den sociale styrelseslov.

Jeg kan hertil føje, at der som følge af gennemgangen af de sociale udbygningsplaner i 1976 blev givet henstillinger til 20 kommuner på grund af for lav dækning med dagforanstaltningstilbud. I 1977 blev der givet henstillinger til 41 kommuner vedrørende dagforanstaltninger for børn, heraf en del på grund af for lav dækning på området.

Jeg kan i forsettelse heraf oplyse, at bl. a. disse henstillinger har bevirket, at kommunerne ifølge de senest indsendte udbygningsplaner (1978-83) påtænker at udvide kapaciteten på dagforanstaltningsområdet med ca. 35.000 pladser (heraf ca. 28.000 institutionspladser) i tidsrummet frem til 1983. Hertil kommer den glædelige tendens, at kommunerne bl. a. inden for dette område overskrider den udbygning, der er fremgået af de tidligere planer.

Socialministerens muligheder i medfør af § 11 i den sociale styrelseslov for at påvirke de kommunale beslutninger har således været anvendt og vil også blive det i fremtiden i det omfang, jeg skønner, at kommunerne ikke overholder deres forpligtelser efter lovgivningen.

Det skal imidlertid understreges, at det altid må dreje sig om skøn i de enkelte tilfælde, hvorvidt en kommune har det nødven-

dige antal pladser. Dette skøn er i første række overladt til de enkelte kommunalbestyrelser og først i anden omgang til socialministeren.

Fra centralt hold må der ved udøvelsen af dette skøn lægges vægt på en række faktorer såsom dækningsprocent, den planlagte udvikling og de begrundelser, kommunerne angiver for den udbygning, man har valgt. Også oplysninger om ventelister kan indgå i vurderingsgrundlaget, men dette har hidtil været problematisk, idet der er en række problemer i forbindelse med opgørelse og brug af disse, hvilket har ført til, at der endnu ikke eksisterer tilfredsstillende ventelisteopgørelser i de enkelte kommuner.

Jeg kan imidlertid oplyse, at socialstyrelsen arbejder på at fastlægge mere brugbare kriterier for ventelister, således at disse sammen med de øvrige behovsindikatorer kan anvendes som udgangspunkt for en vurdering af det aktuelle behov for daginstitutionspladser. Veldefinerede venteliskriterier må være i alles interesse, og hvis de anvendes konkret i forbindelse med udbygningsplanlægningen, skulle det give et mere sikkert overblik over problemernes virkelige omfang.

Til *forsvarsministeren (2/3 78)* af:

Mimi Jakobsen (CD):

»Kan ministeren oplyse, om der er udsigt til en snarlig afgørelse med hensyn til salg af Grønnegades kaserne i Næstved til Næstved kommune?«

(Spm. nr. 537).

Begrundelse

Næstved kommunalbestyrelse nedsatte i begyndelsen af 1977 en styringsgruppe til undersøgelse af mulighederne for kasernearealets fremtidige anvendelse. Styringsgruppen pegede enstemmigt på muligheden for et center for teater-, musik- og foreningsliv.

Siden 1. juni 1977 har kasernen være rømmet af forsvaret og bevogtet af hundepatruljer.

De mange fredede bygninger bliver ikke vedligeholdt, og omkostningerne til nødvendig restaurering vil stige dagligt, og i mellemtiden ligger dette skønne område brak, fordi